

ρίσθη εἰς θάνατος, ἵνα λουσθῶμεν ἐν αὐτῇ τώρα, ὅτε τὸ θερμομέτρον τοῦ Κελσίου δεικνύει 30ο.

Ναὶ μὲν μέχρι τοῦδε οὐδὲν κρούσμα εἶνε γνωστὸν, ἀλλὰ ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμήν τὴν περιμένομεν μετ' ἀγγλικῆς ψυχραιμίας ἀπὸ τὸν δῆμον Τεγέας, ἀφ' οὗ ἡ πόλις μας λαμβάνει ὅλα τὰ τρόφιμα. Πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν ἡριθμοῦντο ὑπὲρ τὰ 20 ἐν τῇ Κερασίτῃ, χωρὶς τῆς Τεγέας, κρούσματα, ἥδη δὲ ὄχι μόνον μοστιρίζει ὁλόκληρον τὸ χωρίον τοῦτο, ἀλλὰ καὶ διεδόθη εἰς ἕτερα δύο, τὸ Βουνὸ καὶ τὸ Δεμῆρι. Καὶ ὅταν τις ἀναλογισθῇ ὅτι τὰ χωρία τῆς Τεγέας κεῖνται ἐγγύτατα ἀλλήλων, ὡς συνοικίαι μεγαλοπόλεως, ὅτι αὕτη ἀπέχει μόλις μίαν ὥραν τῆς πόλεως μας, ὅτι τροφοδοτεῖ αὐτὴν τῆς συγκοινωνίας οὐδέποτε διανοημένης, ὅτι ἀμυντικὸν μέτρον ἐλήφθη, θὰ ἔχῃ βέβαιον συμπέρασμα ὅτι ἡ Τεγέα θὰ ἀναφλεχθῇ ὅλη ὡς τράκα-τροῦκα καὶ οὕτω θὰ πάρωμεν καὶ ἡμεῖς φούσκο, τῆς συγκοινωνίας χρησιμεύουσας ὡς εὐνασμα.

Λοιπὸν πρόκειται νὰ μᾶς πάρῃ ὁ διάβολος! Τοῦτο ὅμως οὐδέποτε, πιστεύομεν, ν' ἀνεχθῇ ὁ ἐλέω 4—5 ψήφων δῆμαρχός μας, ὅστις κατ' οὐδένα λόγον θὰ θελήσῃ νὰ χάσῃ τοὺς συμπολίτας του ψηφοφόρους. Ἐκτὸς τούτου δυνάμεθα νὰ μὴ θεωρῶμεν εἰσέτι ὡς μέλλοντας εὐλογιασμένους, καθότι ψιθυρίζεται ὁ διορισμός ἐπιστήμονος, λίαν εὐέλπιδος, ὡς ἀστυνόμου· ἐκτὸς πλέον ἂν τὸ μουντζουρώτη καὶ αὐτὸς, ἅμα λάβῃ ἢ τὸ χέρι τὴν ἐξουσίαν δυνάμει τοῦ ἐπικρατοῦντος συστήματος.

Πάν

Η ΖΑΚΥΝΘΟΣ ΜΕΤΑ ΤΑΣ ΕΚΛΟΓΑΣ

(ΤΟΥ ΕΙΔΙΚΟΥ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΥ ΜΑΣ)

Ζάκυνθος, τῇ 22 Ἰουλίου 1883

Καὶ νῦν ὅτε ἡ κομματικὴ κίνησις ἐκόπασεν, αἱ πανδη-

μείνωμεν τὸν Πέδρο Κάστορα· τότε δὲ, ἐλπίζω, θὰ ἐννοήσετε καλῶς ὅτι ὁ γάμος τῆς Ἐρριέττης μετὰ τοῦ νεανίου τούτου εἶνε ὑφ' ὅλας τὰς ἐπόψεις ἐπιθυμητός.

Μεθ' ὃ ἀποχαιρετίσας φιλορρόνως τὴν σύζυγόν του ἀπεσύρθη.

— Ὁ ἄθλιος! ἐψιθύρισεν ἡ βαρόνη, κλίνας τὴν κεφαλὴν.

ΙΑ

ΤΑ ΜΕΓΑΛΑ ΜΕΣΑ

Ὅπως εἶχεν ἀναγγεῖλει ὁ κ. Δεσιμαίτζ, ὁ Πέδρο Κάστορα ἀφίκετο εἰς τὸν πύργον τὴν ἐπαύριον μετὰ μεσημβρίαν. Ἐγένετο προδῆλως δεκτὸς ἀνευ ἐνθουσιασμοῦ, οὐχὶ μὲν βεδιασμένως, ἀλλὰ μετὰ περιποιήσεως τεχνιτῆς καὶ ψυχρᾶς τινος ἐπιφυλάξεως.

Ἡ βαρόνη ἠγνόησε ταχέως ὅτι ὁ Πέδρο δὲν ἦτο ἀνὴρ τις συνήθης· καὶ μεθ' ὅλας τὰς προκαταλήψεις τῆς, ὁ βραζιλιανὸς διὰ τοῦ παρρησιαστικοῦ, τοῦ εἰλικρινοῦς βλέμματός του ἐνέπνευσεν αὐτῇ ἀληθὴ συμπάθειαν.

Πῶς δὲ ὁ νεανίας οὗτος, ὅστις ἐφαίνετο ἀθῶος καὶ ἔπρεπε νὰ ἔχῃ ὅλας τὰς λεπτότητας καὶ νὰ ᾔῃαι λίαν αὐστηρὸς, ἡδύνατο νὰ ᾔῃαι φίλος τοῦ συζύγου τῆς; Βεβαίως ὁ κ. Δεσιμαίτζ ἠπάτησεν αὐτόν, καθὼς ἡδυνήθη ν' ἀπατήσῃ καὶ αὐτήν.

μῶς ἐνθουσιῶδεις καὶ ἀνθοστεφεῖς διαδηλώσεις ἀντιπαρῆλθον, τὰ ἐπινίκια καὶ μεθεόρτια ἐψάλλησαν, τὰ σχόλια καὶ αἱ συζητήσεις ἐξητμήθησαν καὶ αἱ δύο πολιτικαὶ στρατιαὶ κατέθεντο τὰ ὅπλα, τὰ δύο μεγάλα κέντρα τῆς κομματικῆς συγκεντρώσεως, ὁ Πολιτικὸς Σύλλογος, τῆς Ἀδελφότητος καὶ ἡ οἰκία τοῦ 2π. Ρώμα, ἴστανται γείτονα, ὁ μὲν ἀνεωγμένος ἔνθεν μὲν εἰς τὴν ἐπιθαλάττιον θελκτικότητά, ἔνθεν δὲ εἰς τὴν περιπατητικὴν θέαν, ἡ δὲ ἐν πενθίμῳ περιβολῇ οὐχὶ διὰ τὴν ἐκλογικὴν ἀποτυχίαν, ἀλλὰ διότι τέκνον τοῦ οἴκου τούτου, θελκτικὴ νεότης, λατρευτὴ καλλονὴ, πεπεριγίζουσα ἥδη ψυχὴ, τὸ ρόδο τοῦ Ἰορίου, ἡ Ἑλένη Μαυρομιχάλη ἀπέπτυ χρυσαστῆς ἐφήμερος, ἀνθος μαρανθίν.

Ἡ Ζάκυνθος ἥδη λούεται, περιπατεῖ, ἀκκίζεται, λεμβοδρομεῖ, διατρέχει τὰς ἐξοχὰς, ἀναπνέει τὴν αὔραν τῆς θαλάσσης, τὸ ἄρωμα τῶν ἀγρῶν καὶ τὰ κρίνα τῶν καλλονῶν. Πληθὺς δὲ ξένων καθ' ἐκάστην ἐπισκέπτεται τὴν ἐρατεινὴν ταύτην νῆσον, πολλοὶ αὐτῶν διερχόμενοι ἕνεκα τῆς εὐεργετικῆς ἀτμοσφαιρικῆς συγκοινωνίας ἐφημέρως, ἄλλοι διαμένοντες ὀλίγας ἡμέρας ἡδέως καὶ ἄλλοι κατοικοῦντες ἄπαν τὴν ἐαρινὴν περίοδον, διασκορπιζόμενοι ἀνὰ τὰς ἐξοχὰς καὶ μάλιστα τῷ ἐν τῷ μέσῳ τῆς θαλάσσης, τῆς ἐξοχῆς καὶ τῆς πόλεως ἱσταμένῳ ἀκρωτηρίῳ, τῷ περιβαλλομένῳ ὑπὸ δάσους ἐλαιῶν καὶ θελκτικῆς αὔρας καὶ ἀποπτικῆς μαγείας καὶ ἀγροτικοῦ ἀρώματος καὶ πνοῆς Ζεφύρου· ἐν τῷ θετταλικῷ τούτῳ Ὀλύμπῳ εἰσὶ δωδεκάδες καλλονῶν διεσκορπισμέναι, εὐγενεῖς καὶ θελκτικαὶ δέσποναι ἀπὸ διαφόρων μερῶν τῆς Ἑλλάδος καὶ τῶν Ἀθηνῶν καὶ Πατρῶν καὶ Πύργου.

Ὅπως ἐν ἈθINAIS ὁ μὲν χειμέριος περίπατος τελεῖται ἐν τοῖς κονιορτώδεσι καὶ Μανδρωμένοις Πατησίοις, τὸ δὲ ἔαρ ἐν τοῖς μεγαλοπρεπέσι Στύλοις, οὕτω ἐνταῦθα τὸν μὲν χειμῶνα ἐν τοῖς μαγικοῖς ὑψώμασι, τὸ δὲ θέρος ἐν τῇ προ-

Ἐν τούτοις ὅ,τι ἡσθάνετο διὰ τὸν Πέδρο, οὐδ' ὅπως συνέτεινεν ἵνα λησμονήσῃ ὅτι ἡ θυγάτηρ αὐτῆς ἡγάπα τὸν Λυκογιάννην καὶ ὅτι ὤφειλεν αὐτῇ ἡ ἰδία νὰ μὲν ἑξαρτωμένη ἐκ τῆς θελήσεως τοῦ κ. Λαγγάρδ ὅπως ἐξακλουθήσῃ τὸ ἔργον τῆς ἐπανορθώσεως.

Ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας οὐδεὶς ἐγένετο λόγος, ἡ δὲ βαρόνη ἀνέπνεε.

— Θὰ ἐννοήσῃ ὅτι οὐδὲν ἔχει νὰ ἐλπίζῃ, ἔλεγε καθ' ἐαυτὴν ὁμιλοῦσα περὶ τοῦ Βραζιλιανοῦ.

Ἄλλως ἡ εὐθύτης τοῦ νεανίου εἶχεν ὀλίγον ἐνθαυρούει αὐτήν. Ἐάν δὲ ἐπανήρχοντο ἐπὶ τοῦ σχεδίου τοῦ γάμου, αὕτη δὲν εἶχε παρὰ νὰ εἴπῃ εἰς τὸν Πέδρο. «Ἡ θυγάτηρ μου δὲν σᾶς ἀγαπᾷ, δὲν δύναται νὰ σᾶς ἀγαπήσῃ», οὗτος δὲ θὰ ἀπεσύρετο πάραυτα, ὅπως ὀφείλει νὰ πράξῃ ἀνθρωπος εἰλικρινὴς καὶ ἐντιμὸς.

Ἐνῷ ἡ βαρόνη ἐζήτηι τοιοῦτοτρόπως νὰ καθησυχάσῃ ἐαυτήν, ὁ βαρόνος περιήγαγε τὸν φίλον του εἰς ὅλα τὰ μέρη τῆς ἰδιοκτησίας, εἰς τὸν λιμῶνα, τοὺς ἀγρούς, τὰ δάση. Ὁ νεανίας, διετέλει θαυμάζων, καὶ πλησίον τῆς Ἐρριέττης εὐρισκόμενος ἦτο λίαν περιποιητικός· αὕτη δὲ, ἥτις δὲν ὑπώπτευε τὸ αἶτιον, ἕνεκα τοῦ ὁποῦν ἦλθεν ὁ Πέδρο εἰς Βωκόρ, ἐφαίνετο, ὅπως καὶ ἦτο πάντοτε, ὅλας θελκτικὰς. Ἡδύνατο νὰ πράξῃ ὀλιγώτερα διὰ τὸν διακεκριμένον, ἀξίεραστον νεανίαν, φίλον τοῦ πατρός τῆς;

(ἀκολουθεῖ)

λιμένῳ πλατεῖᾳ τοῦ Γεωργίου καὶ τῇ αὐροπλασμένῃ παραθαλασσίᾳ ὁδῶν ἐν τῇ πρώτῃ μάλιστα ὅπου ἀπὸ πλείστων καφενείων εἰσὶ παρατεταγμένοι στρατιωτικῶς σειραὶ τραπεζῶν, ὅπου τὰ δῆθεν παγωτὰ σεβρίζονται, ὅπου ὁ Μαίτλαδ μετὰ πάντων τῶν ἀγίων σκέπεται τοὺς πολιτικούς καὶ θρησκευτικούς εὐλαβεῖς, συρρέουσι τὰ εὖσυμα γιανισμὶ, τζαντσαμνινα, τὰ λευκόπλαστα μπουγαρίνια, οἱ ἀδάμαντες, αἱ καλλοναί.

Ἀλλὰ τοὺς πολυπληθεστέρους ὁπαδούς ἀριθμεῖ ὁ νέηλος τῇ Ζακυνθίᾳ κοινοπραγμοσύνην φραγᾶς. Μὴ νομίσης, φίλτατε Καλιβάν, ὅτι πρόκειται περὶ τινος ἀδηφάγου τέρατος ποικίλων σαρκῶν καὶ ἡδέων ἐδεσμάτων, οὐχί, πρόκειται ἀπλῶς περὶ τῆς βορβοροφάγου τῆς καθαρίζουσας τὸν λιμένα, πρὸ τῆς ἐμφανίσεως τῆς ὁποίας συνέρρευσαν καὶ συρρέουσι πολλοὶ χαίνοντες ἐκ περιεργείας ἐνώπιον τοῦ νέου τούτου καλλωπισμοῦ τοῦ λιμένος, ἄλλοι ἐρασταὶ τῶν μηχανικῶν αὐτῆς θελγῆτρων, οἱ πλείστοι μαθηματικοὶ ὑπολογισταὶ τῆς χρηματικῆς ἀξίας καὶ ἄλλοι ἀκολουθοῦντες τὸ ρεύμα τῆς θελκτικῆς ταύτης ἑλξεως.

Πλὴν τὴν ἐρωτικώτεραν διέλευσιν, τὴν θελκτικώτεραν διασκεδάσιν καὶ τὴν μαγικώτεραν ὄνειροπόλησιν ἀποτελεῖ ἡ νυκτερίς σερενάδα. Εἶναι γνωστὴ ἡ μουσικὴ ἐρωτομανία ἡ φωνητικὴ ἀρμονικότης ἡ διασκεδαστικὴ ἐπίδοσις τῶν Ζακυνθίων, εἶναι δὲ καὶ ἀλήθεια μαθηματικὴ ὅτι ὁ Ζακύνθιος διασκεδάζει ἄλδων, εὐωχοῦμενος· εἶναι ὁ φιλοτιμότερος, ὁ εὐπειθέστερος καὶ ἀρμονικώτερος πολίτης τοῦ βασιλείου. Ἐχει παρέλθει, ὁ βαρὺς, ὁ κοπιώδης ὕπνος, εὐρίσκεται περὶ τὴν χαραυγὴν, ὅτε τὰ θελκτικώτερα ὄνειρα πτερυγίζουσι περὶ τὸ ἄντρον τοῦ Μορφέως, ὅτε ἡ πηγὴ τῆς νυκτός, καθ' ἣν ἱπταμένην χρυσαλλίδι δύναισι ν' ἀκούσης, βασιλεύει, βλέπεις μίαν ὀπτασίαν, ἀκούεις μίαν μελωδίαν, αἰσθάνεσαι τὰς Σειρῆνας, βλέπεις ὁμοῦ ἐν συναυλίᾳ τὴν λύραν τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τοῦ Ὀρφέως, τὸν αὐλὸν τοῦ Πανός, τὸ βιβλίον τοῦ Βετόβεν ἀκούεις μελωδίαν τοῦ Βελλίνη, χορὸν τοῦ Σπράου, ἀναμῖξ δὲ Τερψιχόρην καὶ Εὐτέρπην, νύμφας καὶ νηραῖδας, ἀγγέλους καλλονάς, μαγεῖαν, οὐρανὸν παράδεισον. Εὐτυχῶς Ὀδυσσεὺς ὅπως φράξῃ τὰ ὦτα δὲν ὑπάρχει, αἱ Σειρῆνες ἐγγίζουσι, τὸ μέλος καθίσταται ζωηρότερον, κατὰ μικρὸν ἀφυπνίζεσαι ἀνοίγεις τοὺς ὀφθαλμούς καὶ ὁμῶς παραδόξως τὸ ὄραμα, ἡ μελωδία, τὸ ἄσμα, ἡ μολπὴ ἐξακολουθεῖ. Εἶναι ὑπὸ τὸ παράθυρόν σου ἡ μᾶλλον ὑπ' ἐκεῖνο γειτονικῆς καλλονῆς ἡ Σερενάδα εἰς ἣν αἱ Σειρῆνες ἐδάνεισαν τὴν γοητείαν καὶ τὸ ὄνομα ἔτι. Ποιητικοὶ καὶ ζωηροὶ νέοι μετὰ εὐφώνων αἰδῶν καὶ μετὰ τῶν γλυκυτέρων ὀργάνων διέρχονται ἱσύχως τὰς κυριωτέρας ὁδοὺς· μέλποντες τὰ ἐρωτικώτερα τῶν ἁσμάτων, σταματῶσι δὲ κατ' ὀλίγον ὑπὸ τὴν οἰκίαν ἐν ᾧ περικλείεται ἕκαστος ὁ ἄγγελος, ἐκείνη ἀφυπνίζεται καὶ πάλλουσα τὴν καρδίαν ἐξ εὐδαιμονίας· κύπτει μικρὸν τοῦ παραθύρου ὅπως ἴδῃ, ὅπως ἀκούσῃ τὴν ἐρωτικὴν ταύτην διχλεκτον καὶ μολονότι ἡ διάλεκτος τῶν ἐρώντων εἶνε ἢ τῶν ἀνθέων, ἢ γλῶσσα τῶν ἀγγέλων εἶναι ἢ μουσικὴ, ταύτην ὁμιλοῦντες ἐκχύνουσι τὰ διάπυρα καὶ θέλγοντα αὐτῶν αἰσθήματα πλήρη πάθους καὶ ἔρωτος.

Ἀάυονες

ΑΝΑΤΟΛΙΚΑΙ ΝΥΚΤΕΣ

• (ΕΙΔΙΚΟΝ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΝ ΜΑΣ)

Σμύρνη, 19 Ἰουλίου

Ἡ ἑναρξὶς τοῦ Μελοδράματος

Ἡ Σμύρνη διασκεδάζει. Μεθ' ὅλον τὸν γενικὸν φόβον τῆς χολέρας, ἥτις πρὸ τῶν θυρῶν μας προβάλλει τὴν εἰδεχθῆ αὐτῆς μορφήν, ἀπειλοῦσα ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν ἕνεκα τῆς ἀκηδίας τῶν ἀρχῶν μας, νὰ τὰς ἐκδιᾷσῃ νὰ εἰσέλθῃ ἀπειλητικὴ ἐν μέσῳ τῶν οἰκημάτων μας, νὰ μᾶς βασανίσῃ, καὶ ἐπὶ τέλους νὰ μᾶς ἐκδιώξῃ, ὡς προγεγραμμένους ἐξορίστους, οὐδεμίᾳ διασκεδάσει παρέρχεται ἀνευ ἐπιτυχίας, οὐδεμίᾳ πανήγυρις ἀνευ εὐθυμίας, συρροῆς, εὐχαρτήσεως.

Τὸ ἐσπέρας ἡ προκυμαία εἶνε κατὰ μέτρον. Φαιδρὸς ὁμιλος γυναικῶν μὲ τὰς ἀπλὰς τῶν ἐσθῆτας, καὶ τὰς ἀσκεπεῖς τῶν κεφαλᾶς σκορπίζουσι παντοῦ τὴν εὐθυμίαν τῶν καὶ τὴν γνωστήν ἤδη εἰς ὑμᾶς ὠραιότητά των. Πανταχοῦ ζωηρότης καὶ κίνησις. Ἐδῶ ἐν τουρκικὸν ἄσμα, ἐξερχόμενον ἀπὸ τῶν κοραλίνων χειλέων ἐρωτοτρόπου τινος ἀνατολίτιδος· ἐκεῖ ἡ ἑλαφρά μελωδία τοῦ Κωμειδιλλίου· πέραν ὁ παθητικὸς ἁμανὲς νοχελοῦς Ἀρμενίσσης· ἐκεῖ ὁ γλυκὺς ἤχος ἰταλικῆς μουσικῆς. Εἰς ὅλα ταῦτα προσετέθη καὶ τὸ Μελόδραμα· τὴν δὲ ὑποδοχὴν, ἡ ὁποία τῷ ἐγένετο προχθές, οὐδέποτε ἄλλοτε ἐνθυμεῖται ἡ Σμύρνη.

Ὑπὸ τὸ φῶς τῶν μεγάλων λαμπτήρων τῆς Ἀλάμβρας, κάτωθεν τῶν δροσερῶν φυλλωμάτων τῶν δένδρων, διὰ μέσου τῶν ὁποίων ἑκάστη ἀκτὶς διερχομένη μετεβάλλετο καὶ εἰς μικρὸν ἄστρον ἐπὶ τοῦ μετώπου ξανθοπλόκου τινος Σμυρναῖδος ἡ μελανοφθάλμου Ἀνατολίτιδος, ἐδύνατο προχθές τὸ βλέμμα νὰ ἐπικαθίσῃ, νὰ πλανηθῇ, νὰ ἐντυφῇ εἰς ὀλόκληρον πέλαγος μορφῶν ροδαλῶν καὶ ἀφροπλάστων, πύλων χνουδῶν καὶ ποικιλοχρῶμων, καὶ ἐνδυμάτων, τῶν ὁποίων ἕκαστον, μὲ τὰς κυματώδεις ἐξοχὰς περὶ τὰ τῆθη καὶ τὰς σαγηνευτικὰς τῶν πτυχῶν ἀπαλότητας, ἀπετέλει ἰδίαν γραφικὴν εἰκόνα, ἴδιον καλλιτεχνικὸν ἀριστοῦργημα.

Σπανίως, οὐδέποτε ἴσως, ἡ Ἀλάμβρα ἐφιλοξήνησεν ἐντός τοῦ κυκλοτεροῦς περιβάλου τῆς, τοσαύτην πληθύν, τοσαύτην ὠραιότητα, καὶ τοιαύτην ποικιλίαν ἐθνικοτήτων καὶ θρησκευμάτων, ὅσον τὸ ἐσπέρας ἐκεῖνο.

Τὸ πλῆθος περιέργων, ἀνυπομονούν, μετὰ τ' ἀνεπιτυχῆ πτερυγίσματα τοῦ Κωμειδιλλίου νὰ ἴδῃ καὶ ὑψηλότερα στρώματα μελοδράματος, θερμανθὲν δ' ἀπ' ἐτέρου μέχρις ἐψήσεως ἀπὸ τοῦ καυστικοῦ ἡλίου τῆς Κυριακῆς, καὶ ἴσως, ἴσως, — ἃς τὸ ὁμολογήσωμεν — παρασυρόμενον ἀπὸ δυσοίωνους προλήψεις περὶ τῆς ἀπαισίας Ἰσχύος τῆς μεγαλομάρτυρος Μαρίας — τῆς ὁποίας τὰ μαρτύρια ἐξοφλοῦμεν κατ' ἔτος ἡμεῖς — ἐσκέφθη διὰ καταφύγιον τὸν ἀχανῆ περίβολον τῆς Ἀλάμβρας, ὅπου καὶ ἡ ἀπόλαυσις προεμνηνέτο εὐάρεστος, καὶ ἡ ἑλλειψὶς κεραμωτῆς ἢ πλακοστρώτου στήλης ἀπέκλειε πάντ' ἀναπαλμὸν ἢ φόβον ἀπὸ οἰονδήποτε ἐκ σεισμοῦ ἢ ἄλλου τινος δυστυχήματος ἐπικείμενον κίνδυνον.

Διὰ τοῦτο — ἵνα μιμηθῶμεν τοὺς ρομαντικούς — ἅμα ὁ παρὰ τὸ τελωνεῖον κώδων τοῦ ὥρολογίου ἐσήμανε τὴν ἐνάτην, καὶ τὰ ἄστρα φαινὰ, ἀγνοτρέμοντα εἶχον πλέον καταλάβει, ὡς ἀκριβεῖς στρατιῶται, τὴν ἐπὶ τοῦ στερεώματος, θέσιν των, ἐκεῖ ἀπὸ τῶν ὀπισθίων τῆς προκυμαίας, ἀπὸ τῶν ὁδῶν τῶν Τράσσων καὶ τοῦ Φασουλᾶ, συνέρρεε τὸ πλῆθος πυκνὸν πυ-